

Inskriften var känd redan av Bureus, »afskrifven af Jacob Person Saltp. förest.»; den säges stå »widh Grijpsholms diwrgård». I *Ransakningarna* omtalas den på följande sätt: »Widh Wiggeby een 2 aln. högh steen påskrifwen medh runska bookstäfwer, der straxt hoos een stoor Jordh höögh, men ingen relation der om kunigh»; »Wijd Wiggby i Kernbo Sochn uthi deras åkergäle straxt wijdh byn finnes en runsteen medh sin skrift och fulla behålne bookstäfwer, diupt uth hugne, och i Söder straxt der hoos en högh trin kulle.»

Granit. Höjd 1,10 m., bredd 0,87—0,88 m. Ristningen är synnerligen djup och tydlig.

Inskrift:

: sibi : auk : rusia : auk : krifi : þir : raistu : stin : þansa : at : sluru : faður : sin

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Sibbi ok Rysia ok krifi þær raistu stein þensa at Sloru, faður sinn.

»Sibbe och Rysja och . . . de reste denna sten efter Slora, sin fader.»

Det märkligaste i inskriften är dess fyra säregna personnamn. *Sibbi* är kortnamn av *Sighbiorn*. Det är icke ovanligt i svenska inskrifter; i Södermanland finnas ytterligare ett par belägg (Sö 273, 288 och 305).¹ *Slora* förekommer även på en runsten på Oknö, Uppland (L 710). De båda övriga äro f. ö. okända. *Rysia* kan, säger Brate (ovan s. 67), »svårligen vara annat än fiskredskapet, nsv. *ryssja*, brukat som öknamn åt någon avliden släkting, efter vilken en av bröderna i Sö 183 Viggeby uppkallats».

184. Årby, Kärnbo sn, Selebo hd.

Pl. 89. Pl. 7: B 739.

Litteratur: B 739, L 932. *Ransakningarna* 1667—84; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar, s. 72, 139; R. Dybeck, *Runa* (fol.) 2 (1874), s. 9.

Äldre avbildningar: Peringskiöld (F 1 5: 2, B 739); Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Runstenen står straxt V om Årby, invid landsvägen. Platsen är markerad å Geologiska kartbladet »Strengnäs».

I *Ransakningarna* omtalas, att »widh Årby finnes och på Skogen en stor Sten Skantz och widh byn een Runnesteen»; »Uthi Åhrby gärde wijdh byn finns en backe i anseende til en ättebacke och en uprest runsteen med sin skrift på den ena sijdan, hwilken at afskrifwa wil god och beqwemligh tijd til». På Peringskiölds teckning av runstenen vid »Årby, widh stoora Landzvägen», synes gravfältet runt omkring stenen, med högar och stensättningar. Ännu på Dybecks tid funnos här »3 små grafkullar af 16 förstörde». Och Hermelin omnämner invid runstenen »rudera efter två stensättningar».

Granit. Höjd 1,38 m., bredd 0,60—0,22 m. Ristningen är ganska tydlig.

Inskrift:

hermuþr : lit : raisa × stin × þinsa × at × al + brupur × sin × kupan × kup hialbi anta + hans ×

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Hærmoðr let raisa stein þensa at Hall(?), broður sinn goðan. Guð hialpi anda hans.

»Härmod lät resa denna sten efter Hall(?), sin gode broder. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: 2 e har svag prick, dock sannolikt huggen. 9, 22 och 37 i äro däremot ostungna. 27 l säkert.

¹ Om namnet *Sibbi* se numera R. Kinander i *Smålands runinskrifter* (1935), s. 80.

Peringskiöld: **hirmuþr**, Hermelin och Brate: **hermuþr**.

Om namnet Härmod se *ANF* 49 (1933), s. 87. Tolkningen av **al** som (ack.) *Hall* är givetvis mycket osäker. Detta namn är annars icke belagt i Sverige under vikingatiden. I medeltida källor finnes ett belägg, från Dalarne. I Norge är det »föga brukligt», däremot »synnerligen vanligt på Island allt ifrån landnamstiden» (Lind).

185. Ärnäs, Kärnbo sn, Selebo hd.

Pl. 7: B 742.

Litteratur: B 742, L 929. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, F 1 5: 2 och Mon. Sud.

Avbildningar: Ransakningarna (enkel teckning); Peringskiöld a. a. (och B 742).

Enligt *Ransakningarna* fanns en sten med runinskrift »wijdh förstudören i Kernbo prästegårdh»; avbildningen ger vid handen, att det blott var ett stycke av en runsten. Peringskiöld fann den i »Kärnbo Prästegårds Förstugu tröskel». Den har sedermera förkommit.

Inskrift:

× × × **ui**   **lbi** × **þaim** × - - - -

186. Ärnäs, Kärnbo sn, Selebo hd.

Pl. 7: B 741.

Litteratur: B 741, L 930. J. Peringskiöld, F 1 5: 2 och Mon. Sud.

Liksom Sö 185 ett mindre fragment, som dock ej kan ha tillhört samma runsten. Numera förkommet.

Inskrift:

lauk · ta

187. Harby, Toresunds sn, Selebo hd.

Pl. 90. Pl. 7: B 734.

Litteratur: B 734, L 934. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Mon. Sud.; O. Hermelin, Selebo härads fornlemningar, s. 195, 255; E. Brate, Svenska runristare (1926), s. 57.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 734); Hermelin a. a.; Brate (ATA).

Runstenen står straxt N om Harby, invid vägen från Mariefred till Stallarholmen. Ett stycke S om Harby ligger den större gården Hista, efter vilken stenen också stundom benämnes. Platsen är markerad å Geologiska kartbladet »Strengnäs».

Runstenen omtalas i *Ransakningarna* på följande sätt: »Wid en gårdh be^d Harby brede widh Landhzwäghen som leder åth Ehringzholm står upreest en Steen 1 alns breedh och 2 alnar högh, bookstäfuer som ther uppå warit haffua ähre så föråldrade och förfalne att the icke kunne läsas, hwadh samma steen hafuer betydha ähr icke i Mannaminne.» Enligt Dybeck (anteckningar i ATA) fanns ännu 1861 i närheten av stenen en mängd små gravkullar. — »En arbetarhustru i Harby förklarade, att det var många, som säga, att det är något underligt med denna runsten. När man går förbi den, rasslar det alltid så besynnerligt bakom, och det är, som om någon skulle kasta sand på stenens baksida. Hon hade många gånger varit rädd för stenen,